

K O M A R

Entered as Second-Class Matter at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 19. — ŠT. 19.

NEW YORK, OCTOBER 1, 1906. — 1. VINOTOKA, 1906.

VOL. II. — LETNIK II.

Osel.

Inkerly: "Jaz ne morem čitati te pisave."

Bosby: "Kako ne? Saj je pisano tako, da čita lahko vsak osel. Daj sem, da ti jaz preberem."

Kolumb s — premogom.

Profesor: "Na kateri otok je prišel Krištof Kolumb?"

Dijak se ne spomni na otok Guanahani in imenuje Fuegos, jednega izmed Kanarskih otokov.

Profesor: "Fuegos? Kaj ga je pa pripeljalo tje kaj?"

Dijak: "Premoga si je naložil."

Skelet.

Dva mlada dečka poslušata odrasle, kako so se menili od skeletov.

"Ti", pravi prvi drugemu, "jaz pa vem, da ne veš, kaj je to: skelet."

"Kako ne", odvrne drugi, "skelet so kosti, na katere so nasajeni ljudje."

Je poznan.

"Ti, ali je res, da ti je bila večera ura ukradena?"

"Res, res, ampak tatu so že dobi! Premisli, ta bedak jo je nesel v zastavljavnico, kjer so jo takoj — spoznali."

Pomoč.

Oče: "Otroci, če vas trebuh boli, potem se sploh ne morete iti kopat."

Otroci: "Vsejedno. Bomo pa na hrbtu plavali."

Kralj o vzgoji.

Kralj ogleduje zavod za slepe. Pri tem vpraša učitelja, če je kateri izmed slepeev razposajen. Učitelj odvrne, da so vsi pridni, izven jednega. Ta je pa nepopoljšljiv in ne pomaga nobena kazen nič.

"Eh," odvrne kralj na to, "eh, veste, kaj vam svetujem? Zaprite ga vsak dan dve uri v temnico — to ga gotovo prestraši."

\$10 dobljenih.

"Ali si že kdaj dobil kaj na stavi?"

"Da. Nedavno \$10. Hotel sem namreč staviti na nekega konja, a nisem. Tako mi je ostal desetak."

Ga pozna.

"Jaz nosim svojo denarnico iz previdnosti vedno privezano na vrvič."

"Vrjamem — zato, kaj ne, da ti je ne odnese sapa."

Poezija i n proza.

"Gospodična, vi zaslužite, da vam tisti, kogar vi ljubite, siplje zlato pod vaše nožice."

"Oh, ni potreba, da je baš zlato. Saj vzamem tudi — papirnat denar."

Hudobno.

"Gospodična, jaz pa vem, zakaj se vas prijemlje tako rad ogenj ljubezni?"

"No, zakaj?"

"Ker ste tako — suha."

Ni pijan.

Častnik: "Zakaj pa ne zaprete tega moža, ko vidite, da je tako pijan, da se niti gibati ne more?"

Nadrednik: "Meni se ne zdi tako pijan, saj je baš prej gibal z roko."

Stara navada — železna srajca.

Zdravnik: "Jaz vas le pod tem pogojem za gotovo ozdravim, če mi obljubite, da boste v bodoče živeli drugače."

Bolnik (zdihe): "Torej sem neozdravljiv!"

Odkod!

Jezen oče: "Halo, vi mladi človek, kaj je to? Vi ste poljubovali mojo hčerko. Odkod pride to?"

"Iz ljubezni ali iz — potrebe."

Izdal se je.

Mati: "Mazilo za ustnice, katero rabi moja hči, diši zelo prijetno."

Hišni prijatelj: "Je že res, da diši, ampak okus ima pa zelo slab."

Medsebojno.

Jane: "V resnici me je sram, da je bil moj ded čisto navaden človek."

John: "No, to se izjednači; če bi bil tvoj ded zdaj živ, bi se brez dvoma tudi on sramoval pred teboj."

Dober nauk.

Oče (svojemu malemu sinu): "Dečko, dečko! Kaj bode vendar s teboj! Ali ti nisem prepovedal, da ne smeš trgati jabolka? Ali ne pojmiš, da je to tatvina, katero zagrešiš napram svojem očetu?..."

Če že misliš, da moraš imeti jabolka, pa splezaj čez plot na sosedov vrt."

Prilizovalec.

"Kaj smatrate vi za najvišje in največje delo mojega očeta?"

"Vas, gospodična."

MS 819/1972

Dajlovnšku pismu loncmana Urbana.

Pisanu u kej'h u Ribnškem pecier'k.

Gasput od Komarja:—

K vam tu pišem, sam ne vajm, kaj b neriedu. Klieu b če b ne vajdu, de je toku pretietu grajh, lasie b s piulu, če b vajdu, de je toku, de m dru'g zrastejo, rezbu b kejho s pecierkam, če b jo muagu. Use me jezi. K sm pisou zadnu pismu, sm biu fraj ku bk ne gmaj'n, dns pa sdim ze gatr in gliedam, kku od zunaj sunce sije.

Usega tga ste vi urzah, komar komarast. U zadnem pismu sm vam netierh povajdu od kuad ga drükajte, vi ste m pa kar usega nuatr daj'l. Zdaj vajjo use loncmanje, de je Urban dužan ze Komarja. Tülku sm jh slišou od useh strani, de me je rezgrajlu kukr b biu u oplieneo skoču.

Neprvu me je Knolou zdražu, k m je rieku: Urban, kaj pa neruačaš cajtge, če jh ne misleš plačat.

Zeklieu sm malu pa sm šu. Al t ne pride pošajna od Pogoraučka? Kumaj me zeglida, pa žie pokaže s prstam: "Lega, tu je pa tis't Urban, k z Amerike cajtge neruača, pa ně ne plača."

Jest sm mu rieku: "Pogorauček, ti pa kar tihu bua'd, k ze šalce kofieta okul müsko špileš, de ldi kar po ušiesh trga."

Zdaj m je blu pa dovol. Potipou sm aržet pa sm jo zeviu u oštarijo. Külk cajta sm sdu, ne vajm, vajm pa samu tülku, de je bla nuč, k sm jo ne cajsto prribou. Ker najsm nobenga imu, de b ga biu ošpuatou, sem pa zeuiknu pa zepaiu:

Urban, Urban
Je kukr vou močan,
Naj bua žndar al pa poleaj
Use grie ne auf pred nim nezaj.

Ka t ne prteače tista süha griža od poleaja pa m pra'v: "Kaj se pa deareš, Urban, ne vajtš, de je prepovajdanu? Če s pijen, pa pajd damu."

Jest sm m pa rieku: "Kar zep'r sije opanke, drgač te bua ütr ležalu pu u viel'k go'r, pu pa u mal."

"Kdu pa s ti? Al ti ne poznaš meane, de sm muaž postave?"

"Muaž ne vajm če s, vajm pa, de s prez postave."

"Urban, pr t pri'č spat, drgač te odpeleam u likno."

K m je tu rieku, sm pa skoču najn pa sm ga zmlatu, de je biu tak, kukr zaje, kdr krava najn stane.

Kar t zečne upt in klicat ta pošajna. Pršlu jh je an par pa smük z mnuo u likno.

Štier dni sm žie nuatr, zdaj bom pa še an dubr kejdn. Huda je ta, kane gasput, ta je huda, pa kaj čm, k me imajo use na pik. Pecirkrihtar m je še rieku, de me buo dau drugč ne Novu majstu, če buam pretepavou možie postave. Jest sm se zgovarjou, de ga najsm mislu nebiksat, ampk de sm m tu samu pokazat, k ku sm gorkh ruak.

Pa naj use ně zeleaglu. Kaj čmo no, je žie božja uala toku, tuo pa Urban zmieraj obrajta, kdr s ne vaj pomagat.

Tok kdu je urzah, de me držijo tükaj. Kdu drüg ku vi, k ste tülku pisal od mijga duga.

Pa toku frdamanu je dougčas tükaj. Caiu boži dan gliedam prte Goraj'n vase. Fajfo so m uzie'l, tbak sm pa spravu. Zdaj pa čikam pa po stajnah plüjem, de buado usaj najkaj imaj'l od meane.

Toku sm s biu lpu rezvrstu, k ku buam pisou, pa me je ta riešta usega zmajšala. Jest vam ne muarem druga dns pisat, kukr de sm prou jezni ne vs svajt. Vahtar me hua'd zmieraj sprašavat, če čm jt drva klat. Tistu pa žie ne. Urban je žie kaj družga rezklou, polajna pa še obenga ne. Pa k b blu tu use, naj b žie blu. Ampk tu je pošajna, k me čaka spiet ana sodba. Čakte, de vam povajm use.

Tis't ta debiel Postajnar, k pr Prajerji slüž, me tuaž zovol ane časti, ku-

Leažou je toku, de je imu lajvo rokuo pod glavuo, disno je pa od seabestiegneno držou.

Jest pogliedam, če naj n'kier nobenga človajka. Rajs ga naj blu. Polej še poslušam, če trdnu spi in ga ane dvakrat glasnu pokličem. Obene štíme. Hitru dienem hlače dol in m najkaj gvišnega neredim u ruake. Mrha se še ne zgane ne. Polej pa griem u kounico po anu kürje peru, griem nezaj in ga zečnem sgatat pod nusam. Ane dvakrat je malu pomrdnu; ker sm ga pa lie še nepraj sgatou, nekriemž obraz, skr'č diesno rokuo in se s usm ukp obriše pod nusam. Jest jo ubearem, kar so me neasle nogie. Polej že bliz štreke se ozrem, pa ga vidm, kku travuo trga pa se briše okul guabea.

Jemnasta kku sm se jest smijau. Tu je blu pa glih slabu. On me zeglida, zečne bent't, de so se iskrekazale in poprti m: Urban, vidva se pred rihto.

Iz šole.

Učitelj: "Jožek, kako se pravi tej živali?"

Jožek: "Slon."

Učitelj: "Dobro. Povej mi zdaj še, v čem se loči ta žival od vseh drugih?"

Jožek: "V tem, da ima rep na glavi."

kr de b biu jest kaj čiezn rieku, pa k najsm besajde žügnu. Rajs sm m najkaj nešpileu, pa tu naj vradnu, de se pred rihto spraule.

Vajste, tu je blu toku le:

Jest pridem hma'l poleg, k sm vam tistu pismu pisou, po tr'g gor. Pa s pravm. Urban, md maša'm smo, tu je ta zadna uročina. Pajd ga rüknt h prajerji an glaš, ta ima zmieraj frišn-ga. —

Rajs griem nuatr, spijem ano krügleo, poleg jo pa ubearem malu na vrt. Kumaj pridem ze štalno, žie vidm ta debielga Postajnerje, kku drajto ulajče. Jest ga an cajt gliedam, poleg pa pravm sam pr seab: tu pa žie ne grie, de b ldie pr bajlm dniev spal. Jest rajvež, huadm od oštarije do oštarije in se hdu matram, de spijem tükaj pu fraklea, tam ano krügleo, ta mrha se pa u sajn'c vale in spi. Premišlem malu, kaj b m nešpileu. Pa Urba'n naj trajba dougu mislt, on jo hma'l ima.

Zdaj ne vajm, kaj je ž nim. Slišou pa sm, de me tuaž po tis't postav, k govori najkaj od ane časti. Mande buam pried klican, ku buam fraj.

Če b kdu rad vajdu, kku je u Ribnškm rieš't, m tü'd lhku povajm. Tülku reačem, de najso ta'k eim'r kukr pr tiehn't al pa u gra'd. Slabu je, de b sama pošajna čiez dajala. Narbl se m fržmaga, k sm sam zeprt, kukr de b biu narvie'č lump u ribnš'k doli'n. Ane tri dni je bla u drügm štible ana baba s Šedršee, ktiero so bli utknil ne hladnu najkaj zovol ane kpčije. Kukr m je vahtar prpoudvou, je predajela sajmena ze prajsad. Ldie so ga kpi'l, ga usija'l in kaj mislte, kaj je zrastlu? Sama rajpa. A'n so se jezi'l, dru'g so klie'l, trietji so jo pa toži'l, pa je dobila tri dni ne grbo.

Ampk tu se mean zdi neuimnu, če se babo zetu zepiera. Naj sdi tri dni al pa tri lajta, z rajpe ne buo ratou prajsat.

Jezes kku je ta baba regleala. Ně naj spala, ně jejla, ampk samu špotala. Če so jo bl meri'l, huja je bla. Jest mislm, de b bla dobila še kašn dan povrh, če b se ne bli ba'l nienga jezika.

Ze po pravi'e rečeanu, mean je dovol hdu tükaj. Fajfe pograjšam, pi-jače naj nobene, kukr sama voda, ktierre naj Urban poküsu žie dvajset lajt.

U tr'g je žie aneh uasm lajt taka voda, de po luarh teače najkej od Urjouce, pa praujo, de je dobra. Jest ne vajm zetu. Jest lie pravm, de ne zestuapm tisth ldi, k imajo dnar, pa pijou vodou. Drgač pa gliedam dol po cajst. Kdr je dž, je šeše, k s mislm: naj buo no, sm usaj pot strajho. Drgač je pa, če je lpu vream. Tdaj b biu pa rat toku močan, de b vrgu vs pecierk po tr'g.

Pa še ano vam buam povajdou. Zadni sm vam pisou, kdu sm, kej sm biu rojen. Zvajd'l ste tüt'd, kku žvim, de najmam ně gvišnga. Pa rajs najmam. Pa s buo kdu mislu, od čies pa ž'vi ta Urban. Če ne dajla, in če najma premožejna, kku pa muare toku pt oku'l.

Urban je nemazan s usaj'm žaubam. Najkaj dobivam ne majse od tist'ga, k pela kuret'l nad m'nuo. Jest sm najkaj povierbou od anga žlahtneka, k je biu najkej ne Goranjskm ze fajmoštra. Pa ga je kar nenaglama stislnu, kukr sm slišou, ga je boži žlak upilu. Tu je bla srieča zame. Če b biu dle bolan, b biu gvišnu kaj pouprašou, kku je Urban. Toku me pa naj poznou, pa sm le dobiu najkaj hundrtarju. Prouzeprou jh jest najsm dobiu, ampk rihtar. Jest sm rieku: sm z mijm dnarjem, pr riht so pa reak'l: Ne buo ně, Urban. Ti preveč piješ. Mi te postaumo pod kuret'l. Pa sm ostou pod kuret'lom in buam, ker se muare zmieraj ta pamet'n u dat.

Toku dobim zmieraj najkaj, drügu pa zeslužm, k me kmetje dajejo fulmoh't ze tožbie, pa rajtam usacga pu dnue an guldnar.

Ze dns sm vam dovol nepisou. Najsm ně pr ta pra'v ua'l, sa vajste, de se ne muare člvok smijet, če ga imajo ze planka'm.

In us'ga t'ga ste vi urzah, k ste me toku rezica'l, de še dns evilm od ieze. Zdaj ne buo praj dobre besajde, dokler ne dobim od vas kašn maš'n pildk, tak vajste, k se m pra'v amerikansk dnar.

Sriečnu no, pa ne pozabite name.
URBAN.

Morska bolezen.

"Ali ni sploh nobenega sredstva za morsko bolezen?"

"Kako ne. Kadar se človek čuti že slabega, sede v kako senco pod drevo. To gotovo pomaga."

Slabo razumela.

Mati (pesni): "Če ne morete otrok umiriti, pošljite jih k meni, da jim kaj zapojem."

Pesna: "Oh, to ne pomaga nič, go spa. Jaz sem jim že dvakrat pretila s tem, pa so se samo smejali."

Bolj lena.

“Ali je tvoja žena res tako skrbna gospodinja?”

“Pa kako! Še kadar perilo razvesi, čaka zraven, da se posuši.”

Varčna.

Prvi: “Govori se, da je tvoja žena zelo varčna.”

Drugi: “To je res. Nedavno sem kupil novo mizo. Da se ne zapraši, pregrnila jo je s svilo. Da do svile prah ne more, jo je pregrnila s suknom, a sukno zopet s platnom. Jaz vam rečem: ona je nad vse varčna.”

Kot je pričakoval.

Učiteljica: “Tvoj oče so bili radi tvojega spričevala gotovo zelo hudi?”

Učenec: “O ne, prav nič.”

Učiteljica: “Tvoja vendar ne bodeš trdil, da si bil zaljubljen?”

Učenec: “Da, bil ne. Ko so spričevalo pogledali, rekli so: No, družega tak nisem pričakoval.”

On hoče vedeti.

Prvi: “Jaz sem moji ženi nekaj napačnega rekel, zdaj pa že tri dni molči.”

Drugi: “Ali se spominjaš, kaj je bilo? Jaz bi rad kaj takega tudi moji ženi povedal.”

Dvomljiva.

Maska: “Zakaj držite roko v žepu? Ali ste pred menoj v strahu zase?”

Gospod: “O ne zase, ampak za svoj denar.”

Računar.

“Ti si torej kupil jedno srečko? Kaj pa storiš z denarjem, če kaj zadeneš?”

“To se ravna po vsoti, katero dobim. Če zadnem deset tisoč dolarjev, si kupim avtomobil, če zadnem petdeset tisoč, si kupim lepo hišo, če pa zadnem stotisoč, poplačam svoje dolgove.”

Razvajan.

Reči se mora, da so tukajšni zaporji zelo moderno urejeni. Električna luč, parna kurjava, parna pralnica...”

“Da, da, to je res. Ko je moj mož prišel nedavno iz teh zaporov, se mu je zdelo doma tako vse neprijetno, da je šel za dva tedna zopet nazaj.”

Priznanje.

Žena: “Zakaj popivaš okoli, mesto da bi hranil? Ali misliš, da boš vedno mlad?”

Mož: “Ne, ampak vedno — neumen.”

Narobe.

Žena: “Naša dekla računa vse, kakor ji bolj prav pride.”

Mož: “Kako to?”

Žena: “Če dela pol ure, misli, da je delala štiri ure, če pa ostane štiri ure zunaj, misli, da je bila le pol ure.”

Porabljena prilika.

Mlad mož (pred kratkem oženjen): “Pomisli! Ko me je žena prvič videla devati čik v usta, je omedlela.”

Prijatelj: “Kaj si pa ti storil?”

Mlad mož: “Hitro sem si ga natičil še jedno pest, ker sem vedel, da me ne vidi.”

Zaklano tele.

Učitelj veronauka pove učencem zgodbo od zgubljenega sina. Nato se začne spraševanje, v kolikor si je kateri zapomnil. Vse gre dobro, le vprašanje: “Kdo ni bil zadovoljen, ker se je vrnil zgubljeni sin?” ne ve nihče odgovoriti.

Konečno se vendar oglasi jeden in pravi:

“Pitano tele, ktereга so zaklali.”

Primera.

Žena: “Ti trdiš torej, da so življenske potrebe v enem letu zelo poskočile. Povej mi jeden izgled.”

Mož: “Dobro. Prejšnje leto se je plačalo za prehitro vožnjo z avtomobilom deset dolarjev, letos se plača že petindvajset.”

Čuden vzrok.

Mati: “Zakaj si tako pretepla sosedovo dekletce? Ali ti ni sram? Jaz bi še s psom tako ne ravnala!”

Hčerka: “Jaz tudi ne.”

Mati: “Zakaj si jo pa potem tolkla?”

Hčerka: “Ker ni — pes.”

Fr-brisani dečko.

Navit Francek izmakne puranovo stegno. Pri mizi to takoj zapazijo. Najprvo obdolže njegovega brata, kateri zatija na vse načine, da je nedožen. Potem pride Francek na vrsto. Tudi ta taji in pravi, da se dobi večkrat v naravi živali, ktere imajo samo jedno nogo.

Drugi dan gre Francek z očetom na pastjo. Ob pastjo vidita štokljo, ktera je stala samo na jedni nogi.

“Vidite”, pravi Francek, “da so res take živali, ktere imajo samo jedno nogo?”

Oče pomižkne, gre proti štoklji, zamahne z rokami in pravi:

“Uššš!”

Štoklja pokaže takoj še drugo nogo, teče malo po polju, potem pa zleti.

“Zdaj vidiš, Francek, da je imela dve nogi”, pravi.

“To ni nič čudnega”, odvrne Francek. “Če bi bili vi včeraj puranu vpili “uššš”, bi bil mogoče še drugo pokazal.”

Ponudba.

“Gospodična, vaša lepota je že sama na sebi kapital.”

“Ali želite, da ga začneva obrestovati?”

Drugace.

Berač: “Pred dvema leti ste mi podarili stare hlače, v kterih sem našel pozneje bankovec za sto dolarjev.”

Gospod: “Za Boga! In zdaj mi prinašate denar mazaj?”

Berač: “O ne! Jaz sem vas prišel samo vprašat, če imate še kake take hlače.”

Dober uspeh.

“Dobro je pa vendarle, da sva poslala našo hčer kuhat učit.”

“Zakaj, saj smo morali vse razdeliti beračem, kar je ona kuhala.”

“Prav! Zato pa ni zdaj nobenega več k nam.”

"KOMAR."

Edini slovenski humoristični list v Zedinjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESECE.

Urednik in izdajatelj:

FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New York 25 centov več.

"KOMAR."

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.

Issued every 1st and 15th day of month.

Editor and publisher: FRANK KRŽE.

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and New York 25 ct. more.

Gospod Pavle.

Pred nekoliko desetletji niso bile ljudske šole v naši lepi domovini tako goste sejane, kakor dandanes. Malo je bilo krajev, ki bi se mogli ponasati s tem, kar ima danes skoro že vsaka vas. A še tiste šole, kar jih je bilo, so bile slabo obiskane. Hodil je v šolo le, kdor je hotel. Kmetje niso pošiljali svojih otrok posebno radi; rekli so: mi shajamo brez šol, pa bodo naši otroci tudi.

Trg Lipovšča je bil dolgo brez šole. Tržanje in okoličani so bili zadovoljni s tem, nikdo si je ni želel, nikdo ni povpraševal po nji.

Kar se nekega popoldne prikaže par gospodov z merilnim orodjem. Dolgo so ugibali tržanje, kaj naj to pomeni. Nekteri so govorili, da bodo zidali vojašnico, drugi so trdili, da merijo železnico. Te govorice pa je ovrigel gospod župnik Peter, kteremu so rekli obično samo gospod Peter, s tem, da je v nedeljo po propovedi pojasnil svojim ovcam in ovčicam, da merijo ti gospodje za novo šolo.

Preveč bi bilo, če bi zapisali vsako besedo, ktera se je izgovorila tisto nedeljo pri južini. Povemo le toliko, da bi bil trg Lipovšča še danes brez šole, če bi se bilo uresničilo le tretjino tega, kar se je govorilo tedaj.

Ni naš namen popisavati, kako so gradili šolo ali kaj je napotilo oblasti do tega sklepa; res je le, da je stalo v jednom letu lično poslopje, preskrbljeno in opremljeno z vsem, kar se je potrebovalo.

V to poslopje se je naselil okrog Velike maše suhljat gospod s čedno pristrizeno brado in velikimi očali na nosu. Ljudje so takoj uganili, da je to učitelj. In niso se motili. Še tisti dan je povedal v gostilni pri Stebercu, da se piše Peter Šiba in da so ga poslale oblasti v trg Lipovščo za učitelja.

Seveda ni bilo ljudem to zadosti. Slednji je hotel vedeti, ali je oženjen ali ne, odkod je doma, koliko denarja ima in drugo.

Širile so se razne govorice, a v kratkem so potihnile vse. Samo jedna se je vzdržala, da je bil namreč več let pri vojaki in da je neoženjen.

Prve dni je hodil učitelj Šiba po okolici, pogovarjal se prijazno z ljudmi in ogledaval topaono. Tako so

ga ljudje spoznali; slednji je dobil kaj pomanjkljivega na njem, a edini so bili v tem, da je prijazen. Zato so začeli takoj premišljati, kako bi mu rekli. Najjednostavnejše bi še bilo: gospod Peter, če bi ne bilo župnika, kterega so oni nazvali gospod Peter. Dolgo so premišljali, kako naj ločijo oba še po imenu. No, končno so jo staknili. Župnik naj ostane gospod Peter, učitelj pa naj bode gospod Pavle. To itak ni posebna razlika. Oba sta bi a Kristusova apostola, oba imata praznik na jeden in tisti dan.

Učitelj je od začetka gledal, kaj naj to pomeni, da ga kličejo za gospoda Pavleta. Popravil je temu, drugemu zopet zagotavljal na podlagi listin, da je z dušo in telesom Peter — a vse zastonj. Vedno in vedno je moral slišati: gospod Pavle, gospod Pavle. Ko je videl, da vse nič ne pomaga, utihnil je in ostal gospod Pavle.

Gospod Pavle — kakor ga hočemo imenovati tudi mi — se je bil nastanil v šolskem poslopju. Imel je dve čedni sobi, kuhinjo, klet, kos vrta —

spominjala preveč na to, kar on tako od srea sovraži.

Štirinajst dni potem se je začel šola. Malo se jih je upisalo, a za gospoda Pavleta jih je bilo še preveč. Kot star vojak je bil navajen na red in slepo pokorščino. Kadar je on zaupil v vojašnici, je moralo biti tiho, da bi se bila slišala vsaka miš. Tudi v šoli je zaupil — a pomagalo ni dosti. Otroci so itak vsi razposajeni, a lipovski so bili pa še prav posebno. Prvi dan so se držali prihuljeno in opazovali učitelja, kako hodi, kako govori, kakšno uro ima; potem so se opaževali med seboj. Če je učitelj zaupil, stresnili so se in čakali, kaj bo.

Drugi dan so bili že bolj živahni. Med uro so se že stekali, šepetali in smejali se. Zopet je upil gospod Pavle, a ne s tistim uspehom, kot prejšnji dan. Sicer so za trenotek vsi pogledali vanj, potem pa zopet začeli igrati se.

Gospod Pavle ni smel biti prestrog z njimi. Prihajali so prostovoljno v šolo in plačevali malo učnino, bodisi

Pova bilo.

Moški: "Gospodična, to kroglo vzamem seboj za spomin."

Gospodična: "Saj imate spomin na očesu."

Moški: "Da, toda to preide."

Gospodična: "Pa pridite zopet semkaj."

skratka vse, kar se potrebuje za družino.

Za družino! Hm! To je tudi gospod Pavle rekel takoj, ko je pogledal stanovanje. Pri tem se pa zgrozil, da ga je zazebló gori do temena. On pa — družina. Že sama misel mu je tako zoprna, da bi jo vrgel v najtemnejši klotiček, odkoder bi ga ne mogla nikdar več strašiti. Gospod Pavle je bil namreč odločen nasprotnik žensk in se je neshetokrat jezil nad tem, da se ni Adam zbudil, predno mu je bilo rebro ukradeno. Ali je bil tudi prej tak, se ni zvedelo. Sam ni povedal tega, drugi ga pa niso vprašali.

Takoj prvi dan si kupi postelj, mizo in par stolov. Vse to znese v prvo sobo in jo uredi, kolikor se je pač dalo s skromno opravo. Drugo sobo in kuhinjo pa zaklene, da bi ga ne

v denarju ali v blagu. Sicer je imel gospod Pavle tudi stalno plačo, a ta je bila komaj tolika, da je plačal hrano v gostilni.

Gospoda Pavleta je neizrečeno jezila otročja nepozornost. Pripovedoval jim je, kako so ga morali poslušati pri vojaki, grozil jim, a vse ni pomagalo dosti. Vse to je vplivalo tako nanj, da se je prestrašil že po par tednih samega sebe, ko se je pogledal v ogledalu.

Sklenil je najprvo več jesti kot po navadi. Toda kje? V gostilni je predrago, kaj pa — hm — ko bi doma? Otroci mu nanesejo tega in onega, kuhinjo ima — kaj pa, če bi malo sam poskušal

Strese se gospod Pavle pri tej misli. Kuhinja ga bode vedno spominjala, da pri hiši nekoga manjka — ne, ne, kuhinja mora ostati zaprta.

In ostala je zaprta še teden dni. Medtem pa je gospod Pavle hujšal kot kafra. Znosil je še zadne krajcarje v gostilno, a zastonj. Kosti na obrazu so postajale čimda jebolj vidne.

In od očil se je. S težkim sreem je odklenil kuhinjo, napravil ogenj in si skuhal prvi krompir. Ah, kako se je najedel! Ves se čuti preživljen.

Od tega dne se je vsak dan kaj kuhalo pri njem.

Minili so topli jesenski dnevi in začel se je hud mraz. Gospod Pavle ni mogel hoditi več na sprehod, spat pa tudi ni mogel iti z mrakom. Zato je še v gostilno in ostajal do desete ure. Prihajalo je še par drugih tržanov; s temi se je pogovarjal o tem in onem.

Ne more se reči, da je dosti pil. Najrajši bi bil ostal pri čaši vina, če bi bil mogel. A pili so drugi in piti je moral tudi on.

Tudi to ni trajalo dolgo. Majhni so bili stroški sicer, a vendar v teku meseca toliki, da jih ni mogli zmagovati. Opustiti je moral tudi gostilno in ostajati doma. A to je zopet težko. Večeri so dolgi — človek pa ne more spati posili. Kolikokrat je gledal gospod Pavle skozi okno v mesečno noč, premišljal toinono, a kar ni našel primernega izhoda. Včasih je lovil po steni zakasnele muhe, uprezal jih potem na mizi in se veselil, če so vlekle za seboj dolgo slamo iz njegove postelje.

Ujel je bil tudi senico. Ker ni imel časa čez dan zabaval se je ž njo zvečer. Spala je gori na oknu; gospod Pavle je prinesel stol prejšnj, govoril ji in žvižgal najlepše napeve. Senica pa je kimala na oknu, obrnala se in ni kaza a posebnega navdušenja za zmoglosti gospoda Pavleta. Čelih štirinajst dni jo je učil Radečkimarš, ne da bi jo prepričal o lepoti te korčenice. Znala je le svoj skromni: ciuk, ciuk, kar pa ni bilo za gospoda Pavleta. Senica ni marala za Radečkimarš, gospod Pavle pa za "ciuk" ne. Tako sta postala sovražnika. Nekaj časa sta krožila vsak svojo, ko je pa bilo preveč, je gospod Pavle kot močnejša stranka odprl okno in zapodil senico iz svojega stanovanja.

Tako je bil gospod Pavle ob vso zabavo. Polagoma se je začel pokazovati iz kotov — dolgčas. Boril

Važen poklic.

"Kdo je ta človek pred nami?"

"Ta? Specia-ist za noge."

"Torej vsekakor zdravnik?"

"O ne; čevljar."

se je tudi ž njim, kakor je vedel in znal. Večkrat je postajal sredi sobe, oziral se okrog in godrnjal:

“Toliko prostora — pa samo za jednega. Ne, to je moralo biti napravljeno reš za — družino!”

Kako je izrekel gospod Pavle te besede, menda že sam ni vedel. Kar posili so mu prišle na jezik, dasi jih ni namerjal izgovoriti. Stresel se je pred besedo “družina”, zmajal nevoljno z glavo in skušal misliti na kaj drugega.

Nekega večera začne brskati med svojim perilom. Skromno je in v takem stanju, da ga mora popraviti. Tukaj se je razparalo nekaj hlač po šivu, tamkaj so potrpane luknje za vratom — hm, to je treba vse zašiti in urediti tako, da se bode še nosilo.

Najprvo poskusi sam. A že prvo končano delo ga tako razburi, da potegne in napravi dvakrat večjo luknjo poleg pravkar zašite.

“Trispetnajst vragov!” vzdihne. “Če pojde tako naprej, bom kmalo nosil sukno na goli koži. To moram —”

Zamisli se. Zmaje z glavo, potem pa pogleda zopet na perilo.

“Moram pa moram. Zlomkove ženske, za nobeno stvar niso, toda — no, šivati pa znajo. Pograbitim pa nesem vse skupaj tisti jetki na koncu trga, ki dela obleke za vse tržke babnice.”

Gospod Pavle je bil drugače miren in dostojen človek. Le tedaj se je razburil, kadar je moral misliti na ženske. Za take prilike je imel pripravljene izbrane besede, s katerimi je počastil skupno ženstvo.

Zavil je perilo in ga postavil na sredo mize s trdim prepričanjem, da ga nese drugi dan k šivilji. Toda sovražstvo gospoda Pavleta do žensk je bilo preveliko, da bi se moglo otajati v tako kratkem času. Ne, niti perila ne sme popravljati ženska, vsaj njegovega.

Drugi dan razveže zavoj, zmeče perilo v predal in godrnja:

“Tako! Rajši naj bode tako, zame je že dobro!”

Od tega je minilo dobrih štirinajst

To je drugo.

“Ana, ali je res, da ti živiš z nekim možkim?”

“Res, res!”

“Kaj pa pravijo ljudje? To vendar ne gre za jednega dekleta.”

“Zakaj ne? Če živim z njim, ni vendar nič takega, saj je on v San Franciscu, jaz pa v New Yorku.”

dnij. Gospod Pavle je podnevi učil, zvečer pa sameval doma kot po vadbi.

Neko jutro pride v šolsko sobo kot obično. Učenci začno stikati glave in kazati proti gospodu Pavletu.

“Kaj je?” zavpije.

Doig molk sledi tem besedam. Konečno se jeden oglasi in pravi:

“Gospod Pavle, na sukni ste umazani.”

Pogleda se in zareži:

“Kje?”

“Na hrbtu.”

Brez pomiselka se sleče gospod Pavle, da se na svoje oborožene oči prepriča, kaj se je pravzaprav nastanilo na njegovi sukni.

V tem trenutku se zasmije ves azred. Gospod Pavle pogleda srepo in hoče baš zakričati prav po vojaško. Mimogrede se ozre na svojo roko, kjer je bilo na več mestih preskrbljeno za dostojno zračenje roke in obmolči. Takoj se spomni na svoj sklep pred štirinajstimi dnevi in pravi sam pri sebi:

“Prav ti je!”

Tisti teden je govoril ves trg, da

tako, kolikor pomnijo tržanje. Njena mati je bila taka, kot so vse šivilje: suha, bleda in majhna.

Pri hčerki Nežki so bile te lastnosti še bolj izražene.

To vam je bila naravnost prozorna. Lica kot izprana ruta, oči pa take, kot bi se imele vsak trenutek posloviti od tega sveta.

Ko prinese gospod Pavle svoje perilo, ga sprejmeta mati in hči zelo prijazno. Takoj so mu ponudile stol.

Gospod Pavle res sede. Nekaj časa zre po gibkih prstih Nežkine roke, kako se spretno premikajo pri šivanju, potem pa dvigne polahno oči in ji pogleda v blede obrazek. Tako mu dobro dé ta pogled. Nehote je uprt vanjo delj, kot je hotel. Že hoče začeti prijazen razgovor, a v tem trenutku se spomni, da je Nežka ženska. Pograbi klobuk in vpraša precej neprijazno:

“Do kdaj bode gotovo?”

“Oglasite se jutri ali pojuternem”, odvrne Nežka in pogleda gospoda Pavleta.

Ne more bežati.

Trgovce: “Vi bi torej prišli ra di k meni za blagajnika?”

Prosilec: “Da, gospod.”

Trgovce: “Pa če nimate jamst va, vas ne morem vsprejeti, ker mi lahko stečete z denarjem.”

Prosilec: “To je nemogoče, gos pod!”

Trgovce: “Zakaj ne?”

Prosilec: “Ker imam levo nogo — leseno.”

nosi gospod Pavle raztrgane srajce. Na svoja ušesa je slišal razne pripombe, da se to ne spodobi, posebno za jednega učitelja ne.

Zato zveže par dni zatem vse perilo in jo mahne naravnost na konec trga k tisti suhi šivilji Nežki.

Ker so Nežki določile rojenice tudi drugačno osodo, kakor so jo kazali tedanje razmere, moramo čitatelje malo поближе seznaniti ž njo.

Nežka je živela s svojo materjo v najeti sobici bo j na koncu trga. Bila je, kot smo rekli, šivilja. Dannadan je ubadala iglo, da preživi sebe in svojo mater.

Očeta ni poznala. V krstnih knjigah so pustili tisti prostorček, kamor pride očetovo ime, prazen. Učila se je šivanja od svoje matere, ta pa od stare matere. Že od nekdanj je bilo

Ta začuti nekaj gorkega v obrazu.

“Dobro”, odvrne, steče med vratmi in pravi mimogrede kar se da trdo: “Lahko noč!”

Zunaj se gospod Pavle oddahne. Z velikimi koraki hiti proti šoli. Kamor se ozre, se mu zdi, da vidi v temi voskast obraz Nežke, kadar potegne veter mimo njegovih ušes, se mu zazdi, da sliši enakomerno ropotanje šivalnega stroja.

Večkrat strese neevoljno z glavo in zdihne:

“Nikoli več — nikdar več ne grem tje. Ne jutri ne pojuternem. Kar pošlje naj mi perilo. Jaz že ne grem ponj.”

(Konec prihodnjič.)

Zdravniški račun.

Bolnik: “Jaz sem pregledal vaš račun, a mi nekaj ne gre v glavo.”

Zdravnik: “Res? Kaj pa ne razumete?”

Bolnik: “Zadnje postavke na računu: ‘pogled na toplomer — jeden dolar’. Kaj mislite s tem?”

Zdravnik: “Ali se ne spomnite na tisto popoldne, ko je bilo tako vroče? Vi ste mi rekli, naj pogledam na toplomer, koliko stopinj je. Obrniti sem moral glavo in pogledati, kar velja samo jeden dolar za vas.”

Težavno.

A: “Krasen koštrunček, ta mala Kohn.”

B: “Da; škoda, da ostane kljub temu devica.”

A: “Zakaj? Saj ji ne manjka snubačev!”

B: “Je že res. A ona ima jedno starejšo sestro, ktera je strašno grda. Kadar pride kdo snubit mlajšo, pa stavi oče pogoj, da dobi dotičnik najprvo za starejšo moža.”

Več prostora.

Dve ženski vstopita v cestro, ktera je bila tako napolna, da nismo bilo nobenega sedeža več. Brorejeni mož pravi svoj dečku kakih dvanaeset let:

“Dečko, zakaj nisi imel za svojo eno izmed tistih?”

“Zakaj? Niti ena od njih nje bilo pristo...”

Gospod: “Hm, to je bilo ukrade...”

Prodajal: “Kako morete ker sem ga...”

Gospodična: “ljubovali nekega vas več ne vidim...”

Kuharica: “O, le še danes zamašim luknjo...”

Po nogah.

Mati: “Kajne, kako dobro pleše moja hči?”

Gospod: “Izredno. Tako gibke noge ima, da jih še zdaj čutim.”

Čudno se vam bode zdelo, da govori Komarček danes od Binkošti. To so vendar prve dni junija in je vsakakor pozno, da se jih Komar spomni šele v adventu. Eh, pa že tako pride.

Kakor veste, se na binkošti deli sveta birma. Ker pa ne morejo priti vsi kmalu na vrsto, se po nekterih krajih deli pozneje.

Tako je bila med tukajšnjimi rojaki šele pretečeni teden. Seveda ni bila sveta, ampak čisto običajna, vsakdanja. Birmalo se je s tako vztrajnostjo, da so nekteri po več dni tiščali svoja lica med blazinami, močili jih z mrzlo vodo in se strahoma opazovali v ogledalu, ali so že kaj upadla ali ne. To vam je bila birma prve vrste. Komar je videl dva, katera sta imela lica, da bi delala čast vsaki krtini.

In kako je pokalo. Kar zvezde so grale okrog glav, tako temeljito so birmali. Ker je bila ta birma ofi... prišel je tudi zastopnik miru... zave zraven ter je povelečeval... vesnost s svojim trdim kolom... pritisnil, prikazal se je vidnevidne sile in se blestil na... kot zaslužna medalja... invalida.

...dnem slučaju. V druples. Ta je razburil... ni samo muhast, ...ova glava ni... navadno... bren-

...lo in... drob... krep... ge je

...new... seveda... no ta... bori z... svojim... judem.

...kulture in... rodi. In ta... se vsakčas tr... jejo:

...boljši kot vi, mi smo — inteligenca, — cvet naroda!"

Ste cvet naroda, a tisti cvet, ki odpade, predno pokaže svoj sad. Inteligenca! En koš ošabnosti, dva koša domišljije in tri surovosti — to je vsa inteligenca.

Pravzaprav bi moral Komar povedati bolj natančno take in podobne zgodbe, ker so zelo podučne. Toda — preveč resnice ne sme nikdar na dan. Zato pa kaj družega.

Komar je že večkrat premišljeval o tem, ali ima človek prosto voljo ali ne? Po Komarjevih opazovanjih se mora reči, da ne. Sicer uči vera, da je Bog dal človeku um in prosto voljo. Um ima že — čeprav ne vsi, — prosto voljo pa ne.

Pa poglejmo od začetka. Dokler je človek otrok, ima prosto voljo v toliko, v kolikor mu jo dovolijo starši. Izpolnjevat mora to in ono, natančno po ukazu, drugače pa šiba poje.

Komaj človek malo odraste, že pride v šolo. Potem je njegova volja

omejena od dveh strani: na jedni od doma, na drugi od šole. Če se pregreši kaj v šoli, poje šiba, če se pregreši kaj doma, poje, kar pride v roko. Tako se človek razvija.

Ko opravi šolo, zadiha malo prostejše. Zato porabi prvo priliko, da pokaže, kako je prost. Če je ta dokaz prejasen, pride v poštev nova sila — sodnija. Ta ne vpraša, ta ne prosi, ampak samo sodi in zapoveduje.

Ko mine ta doba, pride pa nova, ktera ima večsah nevarne posledice za vse življenje.

V letih, ko bi bil človek lahko najbolj prost, obudi se v sreču neka posebno neumna sila, kteri pravimo v vsakdanjem življenju — ljubezen.

Ta se naseli brez vsake stanarine v notranjosti človeka in začenja polagoma gospodariti na njem.

Najprvo človeka nekaj tišči kot bi se recimo preveč najedel emokov. Dolgo išče in steka za primernim zdravilom, dokler ga ne najde v kaki izmed mnogovrstnih Evinih hčera. Te

bode. Lepo je to ime in tudi zasluži ga ta bogata dežela. A pride vanjo revček, kteri je bil v večni odvisnosti kot kmetov vol. Kaj je svoboda, ne ve. On ve le, da mu mora nekde zapovedovati.

Če ni družega, kupi si za pet centov knjižico z omejenimi paragrafi in začne živeti po njih. Drži se jih kot loščee kože.

Tam je natančno predpisano, kdaj sme kihnuti, kolikokrat govoriti na dan v počast vseh tistih, kterih ni. Nadalje so določila, kako sme misliti sam in kako govoriti z drugimi.

Ali je to svoboda? Kako drugače smo mi Komarji! Svobodno letamo pod sinjim ali oblačnim nebom, kamor in kako se nam poljubi. Nima mo paragrafov ne tistih cokelj, s katerimi je zavrtlo toliko ljudij. Svobodna ljubezen je med nami. Mi ne vprašujemo za dote, ne ženimo se v znamenju hinavstva. Mi si gospodarimo sami, izbiramo, kakor kteremu kaže najbolje.

Prezvest pes.

Danes koplje Jack se stari, Pravi Pinču: "Pinček vari."

V vodo smukne Jack seveda. Pinč pa nekaj Zdaj zagleda.

Hitro plane, V vodo skoči In obleko Vso pomoči.

Krega Jack se: "Pinč, ti spaka!" Pinč drži pred Jackom — raka.

ga polagoma osvojijo kot zmagovalec sovražnikovo ozemlje, spletajo mu vence bodočnosti, dokler ne skoči v obetajoč zakonski jarem. Potem je pa konec.

Kar je cvetja, se osuje, polagoma a gotovo. Ostane pa trnje in les, kar sčasoma vse prav pride. V zakonskem stanu se začenja prava zmaga človeške neodvisnosti. Možkim jo diktirajo ženske, ženskam pa narava.

Kjer je pa kak čut za svobodo, se mora omejiti s tem, da se človek vpiše v društvo za povzdigo tistih zamorskih otrok, kteri se nikdar ne rode. Ravnat se mora natančno po pravilih. Vsak dan sme petkrat zakleti, ali pokazati kaj nedostojnega v svet. Če tega ne stori, se kaznuje, če pa stori, se zopet kaznuje.

Ameriko smatramo za deželo svo-

Nas rodi in uničuje narava, tista večno krasna narava, od ktere se oddaljujete vi ljudje in plezate nekam kvišku.

Ne gori, ampak doli ostanite dobri, pa vam ne bode treba iskati za svoje grehe zaščitnikov tamkaj, kjer jih ni.

Zapeljivo.

Farmer: "Eh — jaz ne vem, ali bi se zavaroval ali ne. Jaz ne sprevidim posebnih ugodnostij."

Zavarovalni agent: "Ne sprevidite? Potem poglejte tole polo. Kot vidite, sem pred pol leta zavaroval 24 oseb. Danes jih je petnajst od teh na smrtni postelji."

Neverjetno.

Alderman (pri poroki): "Ali bode te ljubili svojega moža, častili in ga poslušali?"

Nevesta: "Da."

Slab učitelj.

John: "Oče, kaj ne, da je greh, če pove človek kako laž?"

Oče: "Gotovo, moj sin."

John: "In še hujše je, če se kakega otroka napeljava na laž?"

Oče: "Gotovo."

John: "No, to je moj učitelj storil danes z menoj."

Oče: "Kaj poveš. Učitelj te je torej zapeljal, da si lagal?"

John: "Da, kajti obljubiti sem mu moral, da se poboljšam."

Konec.

"Ali si že slišal o tem, da obstaja krompir iz vode, sladkorja in skroba?" vpraša grocer nekega dečka, kteri pride po pol peeka krompirja.

"Ne," odvrne dečko, "pač pa sem slišal, da depljete grah in fižol med kavo in polovico vode med mleko."

Od tedaj ni grocer več izpraševal, iz česa obstoji krompir.

Brez ljubosumnosti.

Browne: "On je sam vase zaljubljen."

Towne: "To je dobro, ne bode vsaj ljubosumen."

Odklonjeno.

Delavec: "Jaz sem se oženil. Prosim za povišanje plače."

Tovarnar: "Mi je žal, a ne morem pomagati. Za nesreče izven tovarne nisem jaz odgovoren."

Kteri je bližji?

Opica: "Kaj praviš, noj, kteri izmed naju ima večje zasluge za ženstvo?"

Noj: "Brez dvoma jaz. Saj si ne moreš misliti lepega ženskega klubuka brez mojega perja."

Opica: "Nikakor ne! Lažje si misliš lep ženski klubuk brez tvojega peresa, kot pa lepo žensko glavo brez mojih lastnosti."

Že večkrat se je dvignil Komar, videl veliko drugega, a še več slabega. Nekaj pa ga bode že davno v oči, če tudi so majhne. Dolgo se je že pripravljaj in brusil rilček, danes mislim, da je dovolj oster.

Veste li, kaj je čudnega med nami? Da ljudje še vedno bolehajo in mro, prav kot nekdanj. Pa nikarte ne recite, da je ta misel čudna. Saj vendar dan na dan čitamo oglase "slavnih" zdravnikov, kateri ozdrave vse. Če si gluhi, slepi, šepasti ali ves polomljen — oni te ozdrave. Ni je boleznih, kateri bi ne bili kos ti — mazači. Kak izvrsten, izkušen zdravnik mora človeka pregledati in potem šele ve, kaj mu je. Ti "dohtarji" pa vidijo po celem svetu vse bolnike. Piši jim par vrstic — pa ti povedo vse — dajo zdravila in ti ozdraviš, prav gotovo ozdraviš pod sledečimi pogoji: prvič, če sploh nisi bil bolan, drugič pa, če ne pokušaš njih zdravil.

In koliko jih je. Kar tepejo se za trpeče človeštvo, seveda ne, kateri bode koga ozdravil, ampak kateri bode kaj zaslužil.

Toda pogledajmo njih delovanje. Nedavno je Komar čital par pisem lahkovernih rojakov. Jeden je pisal: Gospod zdravnik, pošljite mi zdravila. Jaz imam tri zobe votle, pa bi rad, da se zopet zacelijo. Spoštovanjem N. N.

Dotičnemu "zdravniku" gre lahen smehljaj okrog ust in pravi: "Ta je baš dovolj neumen — pritisnite ga."

Napravili so zdravila po sledečem načlnu: tri četrtine navadne vode, košček sladkorja in par kapljic neke dišeče tekočine. Zdravila so gotova. Pisar sede, napiše pismo in račun za \$25.00. Rojak je plačal, popil sladko vodico, zobje pa so mu vsejedno ostali votli kot prej. Edini učinek so imela "zdravila" na želodec, po katerem ga je "šraufalo" tri dni:

Kaj pravite, ali ni to draga šola? Drugi zopet piše: Bolan sem že več mesecev. Imam ženo in otročiče — a nobenega zaslužka. Pošljite mi zdravila, a usmilite se me, ker nimam in ne morem ničesar zaslužiti.

Tak človek je revež, kaj ne. Vsakemu poštnemu človeku se smili. Če bi imeli ti "dohtarji" kaj srca, bi rekli: Mi nismo tukaj za zdravljenje, ampak za zaslužek.

Napravijo mu dve steklenici "zdravil", ktere še nikomur niso pomagale, pišejo mu pismo in računajo — \$50.

Rojak je izdal zadnji denar, saj veste, da da človek za zdravje vse. Popil je zdravila, vredna dva centa — in bil je bolan kot prej.

To se pravi dreti, kaj ne! A to ni še vse. Če bi rojaki imeli priliko videti, kako zdrave ti zdravniki, bi jim niti erknenege psa ne dali v roke.

In kako lahkoverni so! Nedavno je jeden pisal za zdravila, po katerih bi dobil "hajratsgajst". Plačal je za ta "gajst" \$20, in dobil steklenico navadne slane vode.

In koliko je podobnih slučajev! Pomislite, da dajo ti zdravniki-mazači na deset- in desetisoče za oglase. In koliko jim ostane! Vse to plačajo reveži — trpini, ki trdo delajo za vsak cent. Ne rečem preveč, če pravim, da

so se samo naši rojaki dali ujeti tako, da so plačali v zadnjih par letih do-stotisoč dolarjev. Ali ni to draga šola? Bogme, je. Komar pozna jednega izmed rojakov, kateri je plačal nad osem sto dolarjev tem mazačem, a ozdravil le ni.

Odkod pride, da ima ta ali oni mazač zahvalna pisma? Vsakdo ve, da ni vsaka bolezen smrtna. Kolikokrat človek zboli, ali se prehladi — pa ozdravi, če rabi kaka zdravila ali ne.

Pravtako je v tem slučaju. Če se malo bolan človek obrne na te mazače, pošljejo mu steklenico vode — seveda za drag denar — rojak ozdravi — ane po tej vodi, ampak ker ni bolezen huda. Tako se kujejo zahvalna

Če hoče kak zdravnik spoznati bolnikovo bolezen, mora imeti bolnika pred seboj. Popisati se bolezen ne da. Noben bolnik ne ve za svojo bolezen; to ti pove le dober zdravnik, katerih je dovolj.

To so besede Komarja do vseh, da se bodete vedeli ravhati. Zdravniki prej omenjene vrste pa niso zdravniki, ampak prav navadni sleparji, kateri izkoriščajo nevednost in lahkovernost ljudstva.

Slava je kot solnce. Vzhaja, razsvetli — pa zopet pade. A to ni povsod. Koliko je predmetov, kateri silijo na vso moč v ospredje, a padejo, poginejo žalostno, ne da bi kdaj do-

Dobro p ovedano.

"Ali niste vi tisti farmer, ki ima tistega neumnega, norega bika v hlevu?"

"Seveda sem. Toda pomislite si nesrečo. Včeraj zjutraj mi ujde iz hleva in drvi toliko časa okrog, da se je nekje ubil."

"Tako! Kaj pa mislite storiti sedaj? Ali nameravate kupiti drugzega?"

"Ne, kar vas vzamem seboj."

pisma, od katerih pa je kljub temu skoro tri četrtine ponarejenih.

Zapomnite si: dobro blago se samo hvali. Kateri zdravnik piše po listih oglase — za ktere seveda plača — tisti ni za nič. Koliko je izvrstnih zdravnikov, kateri preiščejo človeka, spoznajo bolezen in napišejo dobra zdravila. Računajo običen honorar — navadno en dolar — pa človeku res povedo, kaj mu je in kako naj se zdravi.

segli vsaj kak žarek slave. V mislih imam Francescotovo kompanijo. S kakim pompom se je začela. Koliko črk se je porabilo, koliko slik garibaldineca Francesca se je — "drukalo". V vseh pozicijah smo ga že videli, le v najpripravnejši in najprimernejši ne, namreč Francesca na — nočni posodici.

Vse je bilo zastoj. Brooklynska koza se ni udala, pa se ni. Ona je bila pametnejša in je igrala vedno

tisto vlogo, namreč med zadnjimi najzadnejša. Zastoj so jo prerivali od kraja v kraj, zastoj ji dajali za "federpuš" Francesca. Trikrat je že krščena, a vse nič ne zaleže. Ona je prepričana, da je že slavno doigrala. Zdaj leži vsa polomljena v neki bolnici in si zdravi polomljena rebra brez upanja, da ozdravi.

In on — Francesco — tudi že komaj živi. On, nekdanji antitrustovec, lazi kot potepen kužek okrog kompanij in prosi in maže, da bi se ga usmilile. Nekdanji greben se mu je povetil, več ga ne dviguje — ponižno visi kot purmanov nos.

In akcije — kako te lezejo! Iz petih dolarjev so prišle na šest — tako bodo rastle vedno višje in višje. Francesco jih bode povzdignil mogoče na sto dolarjev — saj itak ve, da ne da ne on, ne kdo drugi centa zanje. Kdor jih kaj ima, mu svetujem, da si stranišče tapeira z njimi. Tam bodo na najpripravnejšem mestu; še pozni rodovi se bodo lahko naslajali nad — papirji Francescotovega trusta in njegovo famozno barko.

Lansko jesen se je rodila velikanška bedarija — vročina letošnjega avgusta pa jo je zgrabila in ubila popolnoma. Da, da, tako gine slava tega sveta.

Ta teden je zborovanje Hrvatske Zajednice. Ne spomnil bi se je, da njima pri nji velike besede — Francesco. Pred par leti si je kupil za osem tisoč dolarjev neko odborniško mesto, danes se mu pa maja ta stolček kot Brooklynska koza na vodi, če vržeš kamen poleg. Ta stolček se prevrne te dni in Francesco bode pod njim zdihnil za vselej svoje prepričanje. Čas bistri glave — a nobena glava ni tako trda, da bi ne vedela, kaj je Francesco.

Latinski pregovor pravi: de mortuis nil nisi bene — o mrtvih se ne govori drugzega kot dobro. Tega gesla se je držal Komar, ko je pisal nekrolog Francescotove kompanije. To torej, kar je povedanega, so le dobre strani. Potem si pa vsakdo lahko misli, kakšne so slabe, če so že dobre tako slabe.

Ženski nazori.

Prva: "Ali je Klara dekle, da se ji more kaj zaupati?"

Druga: "Ah, ne! Veš, ta ne razume tega in ne pove živi duši nič."

Pripravljen.

A.: "Dragi prijatelj, mene pride jutri nekdo tirjat. Ali bi mi ne mogel ti pomagati za ta slučaj?"

B.: "Gotovo. Če ga sam ne zmoroš — ga dva gotovo, da bode prej pred pragom."

Od vrhniške železnice.

Razglas: Petdeset kron dobi tisti, kateri naznani tistega človeka, ki je tekel nedavno pol ure ob železnici, jedel črešnje in metal strojevodji košice v obraz tako, da je bil ves promet v nevarnosti.

Uprava vrhniške železnice.

Vzrok.

"Zakaj si ne ozdraviš tvojega revmatizma?"

"Eh, ga je škoda. Tako lepo mi napoveduje vsako vreme, da ne grem nikdar brez potrebe z dežnikom ven."

Iz šole.

Učitelj: "Ančka, povej mi kaj znamenitega, česar ni bilo še pred sto leti?"

Ančka: "Jaz."

Za neumne.

Gospodična: "Kadar se jaz oženim, si izberem kakega zares pametnega moža."

Gospod: "Potem ostanete večna samica — kajti pametni možje se sploh ne ženijo."

Ni mogoče pozabiti.

"Zakaj nosite rdeč trak okrog desnega rokava?"

"To pomeni, da moram kupiti kavo in jo prinesiti domov."

"Kaj pa pomeni bel trak okrog levega rokava?"

"Ta pomeni pa toliko, da ne smem pozabiti na rdečega."

Pametni se uda.

Neki osel je bil privezan pri kolu in rigal neprestano i-a, i-a (ja, ja).

Mimo pride neki profesor in zavpije jezno nad oslom: "ne".

Osel ga pogleda in — obmolči.

Lazice.

Ženska: "To kapo sem pobrala. Ali ni vaša?"

Postopač: "Je, a jo ne maram."

Ženska: "Zakaj ne?"

Postopač: "Ker je — preživa."

Druga stvar.

"Pomagajte ubogemu možu, ki ni že tri dni ničesar jedel."

"Vaš trebuh ne kaže, da bi bili že kedaj stradali."

"Gospa, ne sodite tako; trebuh je od piva."

Slab naslov.

Učitelj: "Jožek, tvoja domača naloga je tako slaba, da ti moram dati pismo seboj in te priporočim tvojemu očetu, da te malo pretepe."

Jožek (jokajoč): "Saj so mi nalogo oče naredili."

Drzno.

Berač (potrka na vrata. Odpre hišna gospa): "Oh, oprostite gospa, da sem trkal. Tukaj sem našel namreč prav lep gumb. Ali bi mi ne mogli podariti kakih hlač, katerim bi prav prišel?"

Boljše tako.

"Gospod Capin, ali vam smem ponuditi svoj dežnik?"

"Hvala! Ne maram biti premočen do kože."

VEDNO PRIPRAVLJENO.

Star pregovor pravi, da doseže le oni uspeh v svojih podjetjih, kateri so vedno pripravljene, da nastopijo proti nesreči. Vsakdo ima priliko ogniti ali saj zmanjšati nesrečo; kdor pa zamudi prve znake preteče nesreče, je izgubljen. Ravno to velja tudi za naše življenje. Vi živite morda srečno in zadovoljno, ne da bi mislili na nezgodo, ktera vas zamore doleteti nepričakovano; vi morda zamudite prvi znak boleznih in slednja vas zamore potem sevladati. Skrbna rodbina vedno računa naprej in ima vedno pri rokah Trinerjevo ameriško grenko vino, s katerim je mogoče preprečiti mnogo boleznih. Znaki, kakor bledost, zguba teka, bel jezik in druga se čestokrat pojavijo in zopet zginijo, toda ali veste, da bode temu vedno tako? To so morda znaki velike bolezni in Trinerjevo ameriško grenko vino jih vedno prežene. Rabite ga pri vseh boleznih, ki nastanejo radi nervoznosti in nečiste ter bolne krvi. V lekarnah. Joseph Triner, 799 So. Ashland Avenue, Chicago, Ill.

Ga pozna.

"Zakaj pa vlačiš tega eucka se boj?"

"Ne govori vendar tako. To je žival, ki ima pameti — koliko naj rečem — za dva."

"Aha, aha! Razumem. Zase in zate."

Prebrisan.

"Ali niste mogli vjeti tatu?"

"Kako, ker je bil hitrejši kot jaz. Vrgel sem kladivo za njim, pa mi je še tistega odnesel."

Se je poboljšal.

Sodnik: "Prvič ste ukradli samo dvanajst sraje. Drugič pa, kljub temu, da ste rekli, da se poboljšate, pa cele bale?"

Tat: "No, kaj ni to poboljšanje?"

Vsaj nekaj.

Trgovec (uslužbenu): "Tukaj je neki star račun od Zamudnega. Znaša petdeset dolarjev. Pojdite ga tirjat. Če dobite, pa si deliva vsak polovico."

(Uslužbenec gre in pride čez dolgo časa nazaj.)

Trgovec: "No, kako je?"

Uslužbenec: "Dobro. Jaz sem svojo polovico že dobil."